

SIMONA ANTONESCU

ISTORIA POVESTITĂ COPIILOR

3

MENUMORUȚ

ȘI MINELE DE AUR

DE LA ROȘIA
MONTANĂ

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM

2025

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
1. Cine scrie Manuscrisul Gemenilor?	9
2. Un castel cu totul și cu totul de aur.....	21
3. Școala Solomonarilor	35
4. Captivi în mina de aur	51
5. Oltea și Vlahița.....	73
6. Ilinca și Călin sunt răpiți	83
7. Șahul de piatră	97
8. Prima pecete de mărgean.....	107
<i>Un clopot vrăjit din lut</i>	115
<i>Arșice, jocul soldaților romani</i>	117

5

Oltea și Vlahița

Ilinca, strângând în pumn pecetea cu care izbucise să iasă din mină, și Călin se apropiară de noii lor prieteni și de mamele lor. În mijlocul durerii tuturor, închipuiau o insulă de bucurie, pe care o trăiau însă în liniște, plini de respect pentru ce se petrecea în jur.

— Ea e mama mea, Oltea, surâse Isidora către ei din brațele uneia dintre gemene. Iar ea este mama lui Adrian, Vlahița, spuse apoi punând mâna pe brațul celeilalte. Mamă, ei sunt prietenii noștri, Ilinca și Călin. Caută niște copii gemeni și, când s-a surpat muntele, am rămas prinși înăuntru împreună. Mamă,

coborî ea glasul până la o șoaptă abia ghicită, am trecut pe lângă Crângul Pământului căutând o cale de ieșire.

Oltea acoperi iute gura fiicei sale cu palma, uitându-se în jur cu spaimă ca să vadă dacă au fost urechi străine care i-au auzit vorbele.

— Și, mamă, continuă Isidora cu voce atât de scăzută, încât cei doi frați trebuiră să se așeze alături, în iarbă, ca s-o audă. Trei peceți de mărgean ne-au călăuzit spre ieșirea din mină. Cred că sunt ale lor.

Isidora privi către cei doi frați, pentru ca Oltea și Vlahița să înțeleagă ale cui ar fi pecețile. Ilinca strânse pumnul, hotărâtă să nu arate nimic nimănui.

— Nu sunt ale noastre, se bâlbâi ea. E o poveste mai lungă, v-am spune-o dacă am avea mai mult timp. De fapt...

Fetița se opri o clipă, cântărind în minte dacă ar fi potrivit să încerce să mai afle câte

ceva despre solomonari și școala lor. De vreme ce acele ființe neobișnuite păreau să aibă o legătură ciudată cu ea și cu fratele ei, ar fi vrut să culeagă tot ce se știa despre ele, din toate timpurile prin care călătoreau.

— De fapt, continuă Ilinca după clipa aceea de chibzuială, poate ne-ați putea da o mână de ajutor. De curând ni s-a întâmplat să ne aflăm, din greșeală, în calea unui solomonar. A venit așa, o furtună grozavă, tuna și fulgera chiar deasupra capetelor noastre, ploua cu găleata și nu mai vedeam nimic în jur. Apoi a apărut și o Pasăre Măiastră sau ceva în genul ăsta și s-au luptat. Ba câștiga solomonarul și cerul se întuneca, ba câștiga Pasărea Măiastră și cerul se lumina. Mă întrebam ce se știe prin părțile voastre despre așa ceva?

Oltea și Vlahița o ascultaseră cu ochii măriți de spaimă, strângându-și fiecare copilul în brațe din ce în ce mai tare pe măsură ce Ilinca

povestea. După felul cum se priviră la sfârșitul istorisirii ei, Ilinca înțelese două lucruri: că mamele gemene știu mai multe despre toate astea și că le este teamă să vorbească.

— Vă rugăm, continuă ea.

— De departe veniți? îi întrebă Vlahița, dezmiardând ușor fața plânsă și uscată de mai multe ori a lui Adrian.

— Cam de departe, da, spuse Călin.

— Pe-aici, pe la noi, începu Vlahița, pesemne cea mai curajoasă dintre cele două gemene, au fost întotdeauna solomonari. Se aude chiar că la capătul minelor s-ar afla Școala Solomonarilor, locul unde ei își păstrează toată știința și își învață ucenicii. Se mai aude că tocmai de aceea sunt munții ăștia plini de aur, pentru că bătrânii solomonari care îi învață pe cei tineri fac fel și fel de farmece în fața lor, ca ei să învețe să-i poruncească lumii, iar lumea să li se supună. Preschimbă astfel stânca în aur, uneori în rubine

și safire, care rămân ascunse în inima muntelui.

— Prin alte părți, spuse Călin gândindu-se la cea dintâi călătorie a lor, la Sarmizegetusa și la Oroles, am auzit că solomonarii aduc ploaia și grindina.

— Așa este, sunt vrăjitori foarte puternici și mai năzuroși ca niște copii. Ba le tună, ba le fulgeră, zâmbi Vlahița la gluma pe care o făcuse. Asta are legătură și cu faptele omului care le iese în cale, căci de este omul bun, solomonarul îl ajută, iar de este cu păcate neiertate, îl pedepsește. Dar are legătură și cu firea lor sucită, Dumnezeu să-i înțeleagă. Oricum, ce știu să vă spun sigur este că întotdeauna unul dintre ei trebuie să rămână la școala de sub pământ, astfel încât cei ieșiți la suprafață să aibă toate aceste puteri. Cât despre lupta de care vorbiți, nu cred să se fi dat cu Pasărea Măiastră. Încă n-am auzit să se fi amestecat Crăiasa în lupte până acum.

— Dar cu cine? întrebă Ilinca. Atunci când au hotărât să înceteze, am văzut un bătrân și o bătrânică îndepărtându-se unul de altul și aruncându-și întruna priviri peste umăr.

— Bătrânul era solomonar, spuse Vlahița. Dar bătrânică? Sunt foarte puțini aceia care se încumetă să se împotrivescă unui solomonar. De fapt, nu știu decât doi.

Vlahița se opri și-și coborî iute privirile în părul încâlcit și plin de pământ al lui Adrian. Părea să regrete ultimele cuvinte, ca și cum spusese mai mult decât ar fi vrut. Departe, pe creste, oamenii voievodului Glad păzeau zărilor, așa cum povestise în mină Isidora. În jurul lor, lucrurile păreau să se liniștească. Strigătele încetaseră, răniții fuseseră coborâți în vale, praful gros ce ieșise în vălătuci pe gura minei se așeza acum, iar aerul se limpezea.

„Nu va mai vorbi“, înțelese Călin. Îi era teamă că vor pleca de-acolo fără să afle cine sunt cei doi care se încumetă să se împotrivescă